

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró dr. I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és a Kővári Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. I.rendű felperes neve ügyvéd) által képviselt dr. II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek - a Dr. Kalló Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Kalló János Márk ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. január 19. napján kelt 19.P.25.636/2014/11. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi együttesen az I-II. rendű felpereseket, hogy - 15 napon belül - fizessenek meg az alperesnek 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget, míg - felhívásra - az állam javára 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-II. rendű felperesek a tulajdonukat képező ... szám alatti lakásban élnek, itt található az I. rendű felperes ügyvédi irodája is. A fogyasztási helyen a II. rendű felperes áll az alperessel villamos energia szolgáltatási szerződéses jogviszonyban. A szolgáltatás 2014. július 10-ei kikapcsolását megelőzően az alperes a II. rendű felperest a fennálló 28.003 forint összegű tartozása rendezésére szólította fel, több alkalommal fizetési emlékeztetőt, majd 2014. június 11-én kikapcsolási értesítőt küldött a II. rendű felperesnek, amely „nem kereste” postai jelzéssel érkezett vissza az alperes részére. Az I-II. rendű felperesek 2014. június 2-án telefonon egyeztettek az alperessel, amelynek során elhangzott, hogy a befizetések teljesítése esetén a 10 jegyű vevő/fizető azonosítóra történő hivatkozás szükséges. A hátralék rendezésére igazolt módon a felszólító levélben megjelölt időpontig, 2014. július 3. napjáig nem került sor, ezért az alperes 2014. július 9-én a fogyasztási helyet a szolgáltatásból kikapcsolta. Az I-II. rendű felperesek a hátralék összegét 2014. június 4-én utalták át, azonban a vevőkódot tévesen adták meg, annak utolsó számjegyét elírták, így az alperes a befizetést az egyébként ténylegesen létező, az I-II. rendű felperesek által megadott vevőazonosítójú fogyasztó folyószámláján írta jóvá. Az I-II. rendű felperesek a visszakapcsolást megelőzően a hátralék összegét ismételten megfizették, akárcsak a villanyóra visszakötési díját.

Az I-II. rendű felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette a becsületüket és jóhírnevüket, a családi együttéléshez való jogukat, továbbá a II. rendű felperes egészséghez való jogát. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:53. §-a alapján 37.376 forint vagyoni kártérítés és a Ptk. 2:52. §-ára hivatkozással 160.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Előadásuk szerint a család nem tudott együtt, a saját otthonában pihenni és felkészülni a másnapi munkanapra. Becsületük és jóhírnevük sérelme kapcsán arra hivatkoztak, hogy a társasházban lakók azt gondolták róluk, hogy szándékosan vagy anyagi okokból nem fizetik a közműdíjakat, továbbá az alperes magatartása magyarázkodásra késztette őket, míg a II. rendű felperes éppen egy műtét után lábadozott, és az alperesi károkozás miatt nem volt lehetősége, hogy az otthonában pihenjen.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte az I-II. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek egyetemlegesen 40.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 36.000 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az I-II. rendű felperesek maguk sem vitatták, hogy a II. rendű felperesnek 28.003 forint tartozása állt fenn az alperessel szemben, valamint, hogy az alperes postai úton szólította fel a tartozás összegének a megfizetésére, majd kikapcsolási értesítőt is küldött 2014. június 11-ei keltezéssel, amely küldemény „nem kereste” postai jelzéssel érkezett vissza az alpereshez, és amelyet így az Üzletszabályzat 10.7. pontja alapján a postai kézbesítés megkísérlésének napját követő 10. munkanapon kézbesítettnek kellett tekinteni. Az elsőfokú bíróság a csatolt iratok és az Üzletszabályzat alapján nem osztotta azt a felperesi érvelését, miszerint az alperesnek, figyelembe véve, hogy az utaláskor a fogyasztási hely címét is megadták, nem pusztán a vevőazonosító, hanem a fogyasztási hely alapján is könyvelnie kellett volna a felperesi teljesítést. Az alperesnek ugyanis nem volt sem olyan jogszabályi, sem olyan szerződéses kötelezettsége, amely alapján a vevőazonosítót figyelmen kívül kellett volna hagynia. Kiemelte: az Üzletszabályzat egyértelműen szabályozza, hogy a fizetési teljesítéseket az esedékességi határidőben a vevőkódra, számlaszámra történő hivatkozással kell kiegyenlíteni. Az elsőfokú bíróság ezért úgy foglalt állást, hogy az I-II. rendű felperesek részéről tévedés történt, azonban az ebből eredő károk jogellenes magatartás hiányában nem háríthatók át az alperesre, az I-II. rendű felperesek a saját adminisztrációs hibájuk következtében beállt károkat maguk kötelesek viselni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I-II. rendű felperesek terjesztettek elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatásával a keresetüknek helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan a jogalap vonatkozásában az alperes kártérítő felelősségének megállapításával közbenső ítélet hozatalát kérve. Érvelésük lényege szerint nem található az alperesi Üzletszabályzatban olyan rendelkezés, amely azt támasztaná alá, hogy amennyiben a vevőkód hibásan kerül megadásra, akkor a befizetést nem tudja az alperes figyelembe venni, és úgy tekinti, mintha a fogyasztó nem fizetett volna semmit. Kiemelték, hogy a tartozás összege az alperes számláján jóváírásra került, nem más jogosulthoz került átutalásra,

azonban az alperes azt nem a II. rendű felperes folyószámláján írta jóvá. Álláspontjuk szerint az alperesnek észlelnie kellett volna, hogy a megadott vevőkódhoz tartozó másik fogyasztónak nincs 28.003 forint összegű tartozása, valamint fel kellett volna tűnnie, hogy a megadott vevőkódhoz nem a megadott fogyasztási hely tartozik, tekintetbe véve azt is, hogy az alperes nem igazolta: egyáltalán létezik olyan aktív fogyasztó, akinek a vevőkódját az I-II. rendű felperesek az átutaláson tévesen megadták. Kifogásolták, hogy az alperes bármiféle tájékoztatás nélkül az I-II. rendű felperesek teljesítését egy másik fogyasztóhoz könyvelte, és úgy tekintette, hogy az I-II. rendű felperesek nem egyenlítették ki tartozásukat. Állításuk szerint a Ptk. szerinti együttműködési kötelezettség a nyilvánvaló hiba miatt meg kívánta volna az utalás tényleges azonosítását, a fogyasztó értesítését, majd a probléma közös megoldását. Az I-II. rendű felperesek késedelembe nem estek, a befizetés ténylegesen megtörtént, az alperes a saját maga által üzemeltetett rendszerben nem foglalkozott azzal, hogy a megadott adatok közül az egyiket nyilvánvalóan elírás terheli. Állításuk szerint nem foghat helyt az alperes azon érvelése sem, hogy kizárólag egy hosszú és jellege miatt logikátlan számsor alapján történjen minden elszámolás, és semmilyen más információt nem kell, hogy figyelembe vegyen akkor sem, ha magából az utalás adataiból kiderül annak elírás miatti hibás jellege. Hangsúlyozták: az alperes nem az Üzletszabályzatának megfelelően és nem a Ptk. szerinti együttműködési kötelezettség megtartásával járt el, ezért magatartásának jogellenessége megállapítható.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Hivatkozása szerint az I-II. rendű felperesek érvelésével szemben az Üzletszabályzat kifejezetten meghatározza a banki utalással történő felhasználói teljesítés esetén azt, hogy melyek azok az adatok, amelyek megadására köteles a felhasználó. Fenntartva az elsőfokú eljárás során előadottakat kifejtette: a vevőkód, számlaszám feltüntetői kötelezettség éppen azért került az Üzletszabályzatba, mivel a jelentős számú fogyasztó több ezer átutalása kapcsán az alperesnek nincs lehetősége, és az I-II. rendű felperesek álláspontjával szemben nincs is előírva az esetlegesen megadott egyéb adatok ellenőrzésének és összevetésének a kötelezettsége. Az I-II. rendű felperesek által megadott vevőkód egy másik felhasználó vevőkódja volt, éppen azért került a befizetés a tévesen megadott vevőkódra felkönyvelésre, mivel az egy létező vevőkód, így az informatikai rendszer azt automatikusan azonosította és a befizetés nem futott hibalistára.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírált [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az I-II. rendű felperesek fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, és helyes az arra alapított ítéleti döntése is, annak ténybeli és anyagi jogi indokaival a Fővárosi Ítéltábla mindenben egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése értelmében, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztésnek bizonyítása nem szükséges.

A Ptk. 2:53. §-a alapján, aki személyiségi jogainak megsértéséből eredően kárt szenved, a jogellenesen okozott károkért való felelősség szabályai szerint követelheti a jogsértőtől kárának megtérítését.

A Ptk. 6:519. §-a kimondja: aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható.

Az alperes Üzletszabályzatának 13.6 pontja tartalmazza a villamos energia ellenértékének kiegyenlítésével kapcsolatos szabályokat, miszerint a felhasználóknak a szolgáltatás igénybevételével keletkező tartozásairól, és arra vonatkozó befizetéseikről az ... Nyrt. ügyfélfolyószámlát vezet, amit a vevőkód azonosít. A villamos energia fogyasztásról kiállított számlákat, ide értve a több számla együttes kiküldését is, minden esetben a számlán megjelölt esedékességi határidőig, a vevőkódra/számlaszámra történő hivatkozással kell kiegyenlíteni.

Az I-II. rendű felperesek a perben maguk sem vitatták, hogy a 28.003 forint összegű számla teljesítésekor a banki átutalásnál téves vevőkódot tüntettek fel. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes ügyintézése a II. rendű felperes befizetésének elszámolásakor megfelelt az Üzletszabályzatban foglalt rendelkezéseknek, és - ellentétben az I-II. felperesek által a fellebbezésben előadottakkal - az alperest az együttműködési kötelezettségére figyelemmel sem terhelte további ellenőrzési, tájékoztatási kötelezettség abból adódóan, hogy a megadott vevőkód és a fogyasztási hely nem volt azonos. Egyértelmű ugyanis az Üzletszabályzat a tekintetben, hogy az elszámolás - banki átutalás esetén is - a vevőkódra hivatkozással történik. Nem volt ezért jelentősége a perben annak, hogy a II. rendű felperes által a befizetéskor feltüntetett vevőkódhoz tartozik-e aktív fogyasztó.

Az alperesnek a mérőóra 2014. július 10-ei kikapcsolását megelőző eljárása is megfelelt az Üzletszabályzatban előírtaknak, ugyanis miután a vevőkód elírása folytán a II. rendű felperes számláján jóváírás nem történt, az alperes írásban felszólította a II. rendű felperest a fennálló 28.003 forint összegű tartozása rendezésére, majd a teljesítés elmaradása után 2014. június 11-én kikapcsolási értesítőt is küldött. Az alperes ebből következően a szükséges intézkedéseket megtette, az értesítéseket azonban az I-II. rendű felperesnek nem vették át, így azok „nem kereste” postai jelzéssel érkeztek vissza az alperes részére; a kézbesítést az Üzletszabályzatban előírtak szerint tekintette szabályszerűnek az alperes.

Mindezekre figyelemmel az I-II. rendű felpereseket ért hátrány egyrészt a saját - a vevőkód elírásából eredő - tévedésükre, másrészt a - küldemények át nem vételéből eredő - mulasztásukra visszavezethető okból

következett be. Jogellenes alperesi magatartás hiányában az I-II. rendű felpereseket az alperes magatartásával összefüggésben személyiségi jogsérelem nem érte, így káruk az alperesre nem hárítható át, azt maguk kötelesek viselni.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a perben feltárt adatok okszerű mérlegelésével helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes jogellenes magatartást nem tanúsított, így az I-II. rendű felperesek sérelemdíjra, illetőleg kártérítésre nem tarthatnak igényt. A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az eredménytelenül fellebbező I-II. rendű felpereseket az alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint, a végzett munkával arányosan - a 4/A. §-a értelmében az áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség, valamint a tárgyi illetékfeljegyzési jog [Itv. 62. § (1) bekezdés f) pont] folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 15. § (1) és (3) bekezdései alapján.

Budapest, 2016. május 18.

Dr. Sággy Mária s. k.  
a tanács elnöke

|                          |                          |
|--------------------------|--------------------------|
| Dr. Kincses Attila s. k. | Dr. Csordás Csilla s. k. |
| előadó bíró              | bíró                     |